

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, у якому Баклан вказує Архітеутису нову мішень для полювання

Як ти пам'ятаєш, мій любий читачу, з попередньої книжки, жив спервовіку в безодні океану велетенський кальмар Архітеутис. І такий він був лихоокий та крижаносердий! Очі в нього як дві білі тарелі, і в роті у нього чорно, і серце в нього гадюче. Мешканці океану жахалися самого його імені, а мореплавці переповідали про нього моторошні легенди.

І ось це лихе кровожерне чудовисько зазнало ганебної поразки: ані потрощити океанський лайнер, ані з'їсти чи, бодай, налякати людей, які на ньому пливли, йому не вдалося. Тож монстр вирішив більше ніколи не чіпатися до небезпечних машинерій, а вдовольнятися тільки маленькими човниками й океанськими мешканцями: тунцями, ставридами, марлінами, дельфінами...

Але найкращим делікатесом ненажера вважав м'ясце молоденького китеняти. (Колись, у давні часи, йому довелося поласувати загубленим у шторм китовим дитинчам).

Пливучи до острівця — місця зустрічі зі своїми посіпаками Бакланом та Альбатросом, кальмар вирішив, що неодмінно пошле їх на розшуки якогось китеняти.

— Це буде зовсім легко навіть для таких бовдурів, як мої літуни, — зловтішно зареготав кальмар. — Розкажуть малому казочку, запросять подивитись якусь старовинну риб'ячу луску або Морського Дідька без хвоста, або ще якусь нісенітницю наплетуть. Діти ж — дурні та легковажні, завжди забувають, що не можна чужим довіряти. От і попливе китеня світ за очі, щоб на дивовижу якусь подивитись. А тут і я...

Розніжившись від передчуття вишуканого смаку китятини, Архітеутис вже майже в доброму гуморі підплив до острівця.

На камінні сидів Баклан і старанно чистив дзьоба маленькою мушлею. Таранька, яку пройди-світ поцупив у якогось роззявкуватого пасажиря з океанського лайнера, була жирною і м'якою, тому Бакланисько наївся досхочу. Ситий і задоволений, він зустрів Архітеутиса радісними вигуками:

— Здоровенькі були, Ваше високорозумство! Відтепер я тільки з Вами й полюватиму. Оце так здобич! Сподіваюсь, Ви розтрощили той металевий «поплавець» вщент і сповна утамували голод.

Побачивши птаха, який аж лиснився від жиру, кальмар відчув новий напад голоду й обурився:

— Де там утамував? Ти що, кепкуєш із мене,

Але найкращим делікатесом ненажера вважав м'ясце молоденького китеняти. (Колись, у давні часи, йому довелося поласувати загубленим у шторм китовим дитинчам).

Пливучи до острівця — місця зустрічі зі своїми посіпаками Бакланом та Альбатросом, кальмар вирішив, що неодмінно пошле їх на розшуки якогось китеняти.

— Це буде зовсім легко навіть для таких бовдурів, як мої літуни, — зловтішно зареготав кальмар. — Розкажуть малому казочку, запросять подивитись якусь старовинну риб'ячу луску або Морського Дідька без хвоста, або ще якусь нісенітницю наплетуть. Діти ж — дурні та легковажні, завжди забувають, що не можна чужим довіряти. От і попливе китеня світ за очі, щоб на дивовижу якусь подивитись. А тут і я...

Розніжившись від передчуття вишуканого смаку китятини, Архітеутис вже майже в доброму гуморі підплив до острівця.

На камінні сидів Баклан і старанно чистив дзьоба маленькою мушлею. Таранька, яку пройди-світ поцупив у якогось роззявкуватого пасажиря з океанського лайнера, була жирною і м'якою, тому Бакланисько наївся досхочу. Ситий і задоволений, він зустрів Архітеутиса радісними вигуками:

— Здоровенькі були, Ваше високорозумство! Відтепер я тільки з Вами й полюватиму. Оце так здобич! Сподіваюсь, Ви розтрощили той металевий «поплавець» вщент і сповна утамували голод.

Побачивши птаха, який аж лиснився від жиру, кальмар відчув новий напад голоду й обурився:

— Де там утамував? Ти що, кепкуєш із мене,